Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

14. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1864.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

i Bowery, Store Saltsøstad, den 6te Octbr. 1863.

(Fra „Journal of Discourses.")

Vi have Pligter at opfylde, som ville optage hele vor Levetid her paa Jorden, dersom de skulle blive rigtigt udførte, og de bestaae i Pligter mod os selv, vore Medmennesker og vor Gud. Vi anerkjende, at vi have Pligter at opfylde mod ham, og at vi staae under visse Forpligtelser til ham. Vi skylde ham vor Tilværelse, thi vi ere hans Afkom, og uden ham kunne vi Intet gjøre; „vi kunne ikke gjøre et Haar hvidt eller sort." Vi kunne ikke uafhængige af Gud bringe et enkelt Græsstraa til at voxe eller frembringe een eneste Hvedekjærne eller noget andet Slags Korn. Kort sagt, vi kunne ikke udføre Noget til Gavn for os selv eller vore Medskabninger uden Guds vor Faders Aand og hans Bifaldssmiil. „Naar han giver Rolighed, hvem kan gjøre Uro, og naar han skjuler sit Ansigt, hvem kan da skue ham, enten det skeer med en Nation eller et Menneske alene?" (Job. 34, 29.) Vi have ikke een eneste Evne, uden den er os given af Gud. Han har begavet os med herlige, med guddommelige Egenskaber lig dem, som tilhøre hans egen Natur, og han har sat os paa denne Jord, for at vi skulde ære dem og hellige os og den for at blive beredte til at eie den i dens celestiale Tilstand. Vi ere ikke uafhængige af Gud i nogen Ting. Vi arvede, hvad vi have, fra Gud, ligesom han arvede sine Evner, Egenskaber og Kræfter fra sin Fader. Dog ere vi Væsener, som efter Guds urandsagelige Viisdom ere begavede med en fri Villie, saa at vi kunde være istand til at vælge mellem Godt og Ondt, og derved enten blive saliggjorte og ophøiede i Guds Nærværelse eller evig fortabte.

Det synes at være meget besværligt for os at lære at kjende de Egenskaber og Kræfter, som tilhøre vort eget Væsen, samt de Grundsætninger og Kræfter, der findes i den hele Natur, der omgiver os; vi synes seendrægtige til at troe og ere sløve til at

forstaae. Den Religion, som er af Gud, omfatter enhver Kjendsgjerning, der existerer overalt i Naturen, medens Menneskenes Religion bestaaer af Theori, der er aldeles blottet derfor og for enhver sand Grundsætning, der er stikket til at veilede Menneskene. Deraf kommer det, at den sig selv bekjendende christne Verden er lig et Skib paa det stormende Hav uden Roer, uden Compas, uden Lods og bliver kastet hid og did af ethvert Lærdomsveir. De, som have annammet Saliggjørelsens Lære, have et Vidnesbyrd indeni sig selv om dens Sandhed. „Intet Øie har seet, intet Øre har hørt, og det er ikke opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske. Men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand; thi Aanden randsager alle Ting, ja ogsaa Guds Dybheder." Dog finde vi Individer iblandt os, der have baaret Vidnesbyrd om Sandheden af deres Religion ved den Hellig-Aands Gave og Kræfter, men som atter falde tilbage til Mørket ved at begynde at yttre Tvivl om enten deres Religion er sand eller falsk; de begynde at gjøre Væsenet til Skygge — det Virkelige til et Phantasibillede. „Ere I saa uforstandige? Ville I, som begyndte i Aanden, nu fuldende i Kjødet?"

Vi forstaae kun nogle faa af de simpleste og tydeligste Sandheder og Grundsætninger, der styrer og opholder os i vor Tilværelse som menneskelige Væsener, og alt det Øvrige, hvilket vi have at lære, er en ligesaa stor Hemmelighed for os, om de vanskeligste og meest indviklede Stykker i Mekanismen er for et lidet Barn. Vi trænge bestandig til Underviisning, og vor himmelske Lærer fordrer af os, at vi skulle være flittige Elever i hans Skole, paa det vi maatte naae frem til hans herlige Nærværelse. Dersom vi ikke ville lægge de Opdragelsesregler paa Hjertet, som vor Lærer giver os at studere, og vi vedblive at gaae frem fra en Grad til en anden, kunne vi aldrig blive Disciple af første Klasse eller naae til den Grad af Videnskabelighed, Magt, Værdighed, Klarhed og Herlighed, som de himmelske Hærskarer, og medmindre vi blive opdragne som de, kunne vi ikke have Selskab med dem.

Brødre og Søstre! Berede vi os for Kundskabens og Literaturens høieste Standpunkt, som er bekjendt iblandt Menneskene, og gjøre vi da Fremskridt deri ved de Midler, der staae til vor Raadighed formedelst den Aand, der er os given gjennem vor hellige Religions Ordinancer, hvilken Aand randsager alle Ting, og saaledes selv blive Lærere og Udlæggere af de Hemmeligheder, som tilhøre Guds Rige paa Jorden og i Himmelen? Vilde ikke dette være meget bedre, end at forblive staaende ved en aldeles begrændset Kundskab, og, lig en Dør paa dens Hængsler, bevæges frem og tilbage fra Aar til Aar uden nogen synlig Fremadskriden eller Forbedring, begjærlige efter de Ting, der tilhøre dette Liv, men som saa at sige forgaae ved at berøre dem? Lad enhver af os tage dette til os selv.

Det blev sagt imorges, at dersom vi vilde opfylde vore Pligter, vilde Gud gjøre os rige. Hvorledes? Ved at aabne Guldminerne? Nei. Dersom han vil gjøre os rige, vil han gjøre det paa samme Maade, som han selv blev rig, ved trofast Arbeide, urokkelig Standhaftighed og vedholdende Anstrængelse og Flid. Han arbeidede trofast for Alt, hvad han har, og han er villig til, at vi skulde arve alle Ting med ham, dersom vi vilde stræbe mod det samme Maal som han for at erholde dem.

Sproggrandskerne forklare Ordet Rigdom at være Formue, Besiddelsen af Landeiendomme, af Guld og Sølv osv., og det Menneske, som har meest af denne

Slags Rigdom, er rig i Sammenligning med sin Næste. Et Riges eller en Nations Rigdomme bestaaer ikke saa meget i overflødige Skatte som i Jordbundens Frugtbarhed og Folkets Vindskibelighed. Den almindelige Sprogbrug er denne Verdens Rigdomme, men fortjene de i Sandhed at kaldes saaledes? Jeg siger, de gjøre ikke, og I ville rimeligviis være enige med mig deri. Jeg behøver ikke at fremføre Grunde for at vise Eder Værdløsheden af denne Slags Rigdomme, dersom man mangler Livets Nødvendigheder og Beqvemmeligheder, som tilfredsstille Naturens Krav og forlænge vor Tilværelse her. Medmindre de jordiske Rigdomme blive brugte til at opbygge Guds Rige og fremme Retfærdighed, ere de værdløse, og vi have dem kun en kort Tid.

Broder John Taylor henviste i sine Bemærkninger til Nebucadnezar. „Og Kongen sagde: Mon denne ikke være den store Babel, som jeg, jeg har bygget til et kongeligt Huus ved min stærke Magt og til min Herligheds Ære? Medens Ordene endnu vare i Kongens Mund, faldt en Røst fra Himmelen: Det være Dig sagt Kong Nebucadnezar! Riget er gaaet fra Dig." „I den samme Time blev det samme Ord fuldkommet over Nebucadnezar, og han blev udstødt fra Menneskene og aad Urter som Oxne, og hans Legeme blev vædet af Himmelens Dug, indtil hans Haar voxede som Ørnenes Fjedre og hans Negle som Fuglenes Kløer." (Dan. 4, 30. 31. 33.) Den store Konge af Babylon forblev i en saadan Tilstand indtil han erfarede, „at Alle, som boe paa Jorden, ere som Intet at regne; efter sin Villie gjør han med Himmelens Hær og dem, som boe paa Jorden, og der er Ingen, som kan forhindre hans Haand og sige til ham: Hvad gjør Du?" Denne store Konge blev overbeviist om, at han ikke kunde have Magt, Rigdom, Majestæt og jordisk Ære, uden at Kongernes Konge gav ham det.

Naar Gud giver os Magt til at befale over Elementerne — til at tale, og Jordbunden dannes og fyldes med Frugtbarhed — til at tale, og Regnen nedfalder paa den for at væde og bringe Sæden, som vi have plantet, til at spire og for at nære den, indtil dens gyldne Frugter modnes, — da skulle vi besidde den sande Rigdom og ikke for. Naar vi komme i Besiddelse af denne Magt formedelst Himmelens uigjenkaldelige Beslutning, faae vi den Rigdom, som ikke kan tage Morgenrødens Vinger og forlade os i virkelig Fattigdom. Kunne vi leve for at lære nogle af disse Ting?

I vor dødelige Tilstand prøves vor Tro, og vi ere samlede sammen fra Nationerne i den udtrykkelige Hensigt at lære at kjende Beskaffenheden af vor Religion og dens Værd. Vi ere komne her for at lære at kjende Gud og os selv. Mennesket er skabt i Guds Billede, men hvad vide vi om ham og os selv, naar vi tillade os at elske og tilbede denne Verdens Gud — Rigdom? Antag, at Folket imellem disse Bjerge kom i Besiddelse af alle de Rigdomme, de ønske, vilde det ikke formørke deres Sind og gjøre dem uskikkede til at være til nogen Nytte for det store Gjenoprettelsesværk i de sidste Dage? Jeg hørte for ikke længe siden en Mand sige, da han prædikede, at dersom han vidste, hvor han kunde faae en Hat fuld med Guld, tænkte han, at han vilde prøve at faae det, og han troede ikke, det vilde skade ham i mindste Maade. Lad ham faae een Hat fuld, og han vilde snart ønske en anden osv., indtil hans Sind blev fængslet dertil, og det vilde indtage ham saaledes, at han vilde foretrække det for Alt, hvad han nogensinde havde lært om Guds Rige. Jeg vilde holde det fra

ham og ethvert andet Menneske, og jeg ønsker det ikke selv, skjøndt jeg tænker, jeg veed, hvor jeg kunde gaae og faae en Hat fuld, og har vidst dette bestandig, siden jeg kom til disse Dale.

Jeg ønsker hverken Sølv eller Guld, men at opbygge Templet og fuldende det nye Tabernakel, sende Evangeliet til Nationerne og hjemsamle de Fattige. Behøve vi Guld dertil? Ja. Vilde det ikke være gavnligt at grave det ud af Jorden i denne Hensigt? Verden er fuld af Guld, og vi vilde gjøre bedre i at faae noget af det, som allerede er præget til Mynt, paa en retmæssig Maade, thi det er lettere at behandle end Guldstøv og bedre renset fra Sand og andre fremmede Bestanddele. Dersom vi vare i Besiddelse af sand Kundskab og Magt, skulde vi kunne forstaae, hvorledes vi kunde faae Guld i Overflødighed. Verden er fuld deraf, og Menneskene behøve kun lidt af det. Vi behøve Rigdomme, men vi ønske dem ikke i Skikkelse af Guld. Mange af os vide nøiagtigt, hvad vi behøve, og Mange vide det ikke. Jeg ønsker at opbygge hiint Tempel; jeg ønsker at forsørge de Fattige og jeg prøver at gjøre mit Bedste efter den Dømmekraft og Indflydelse, jeg har, for at sætte enhver Fattig i en saadan Stilling, at han selv kan forskaffe sig, hvad han behøver.

Vi ønske Alle at have sande Rigdomme, men hvorledes skulle vi faae dem? Gud har givet os vor Tilværelse og gjort os langt forskjellige med Hensyn til Smag, Følelser, Glæde og Sorg, efter den Maade, hvorpaa vi benytte dem; ligeledes giver han os Huse og Marker, Guld og Sølv samt en Overflødighed af Livets Beqvemmeligheder og Nødvendigheder. Søge vi at ære Gud med alle disse dyrebare Gaver, eller prøve vi paa at sørge for vore egne Interesser særskilt og ved Siden af Gud og hans Rige, og saaledes bortødsle de Evner og den Formue, han har givet os, ved et overdaadigt Levnet og en letsindig Ødselhed? Der ere kun faa Rige, der ere indkomne i denne Kirke, som ikke have flittigen søgt at lægge deres Midler i Djævelens Hænder. Der findes Individer iblandt os nu, som have givet hundrede Tusinder Rigsdaler til Evangeliets Udspredelse, Opbyggelsen af Templet og de Helliges Indsamling, men de have ikke søgt, ei heller ville de søge at bringe deres Midler i de Ugudeliges Hænder eller at stille dem saaledes, at de kunne faae fat paa dem. Jeg ønsker imidlertid, at I skulle forstaae, at det ikke er noget afgjort Beviis paa Hjertets Oprigtighed, om et Menneske giver sine Midler til Opbyggelsen af Guds Rige, efterdi jeg har for længesiden erfaret, at der gives Individer, som kunne give i urene Hensigter.

Herren giver os Eiendomme, og han fordrer af os, at vi skulle betale Tiende af de Indkomster, vi have ved at gjøre Brug af de Midler, han har givet i vore Hænder. Jeg er bedrøvet ved at see en aabenbar Tilbøielighed hos Nogle til at reise til fjerne Steder for at drive Handel for at opbygge sig selv og tilveiebringe Penge, medens de Evner, som Gud har givet dem, ikke anvendes til at opbygge hans Rige, til at samle Israels Huus, til Zions Opbyggelse og Forløsning, til Jordens Fornyelse for at gjøre den lig Edens Have, til at undertvinge Synden hos dem selv og til at udsprede Retfærdighed gjennem Landet. Vi finde Individer iblandt os, som ikke gjøre ret, og nogle Saadanne ville fremdeles findes, indtil den Tid kommer, da Herren vil skille Faarene fra Gederne.

Saavidt det angaaer mig, vilde jeg ønske at see Folket i Besiddelse af stor Formue i den nærværende Tilstand af hvad der nu kaldes Rigdom: Guld og Sølv, Huse og Marker osv. Jeg skulde

ønske at see Mænd, Qvinder og Børn ene og alene leve for at gjøre Godt. Skulle vi nu søge at gjøre os selv rige paa Guld og Sølv og saadanne Eiendomme, som Menneskene i Almindelighed elske og tilbede, eller skulle vi af al vor Magt, af vort ganske Sind og al vor Styrke først flittigen søge at opbygge Guds Rige? Lader os bestemme os og derpaa gjøre enten det Ene eller det Andet.

Jeg har talt meget ved foregaaende Leiligheder om Tiendeloven. Jeg ønsker ikke at sige meget om den nu, men jeg vil anføre nogle Kjendsgjerninger. Det er sandt, at vi bestandig samle nye Materialier — Mænd og Qvinder uden Erfaring. Disse blive blandede med hine, som have været iblandt os i flere Aar, og mange af dem ere øiensynligen lidet eller aldeles ikke skikkede til at gjøre nogen Fremgang; de synes ude af Stand til at forstaae Tingene, som de ere, som de vare, og jeg frygter, de ville bestandig forblive saaledes. De ere meget religiøse i Begyndelsen, naar de annamme Evangeliet. I hele deres efterfølgende Liv derimod henvise de til den Tid, da de bleve fødte paany, som det lykkeligste Øieblik de nogensinde saae, og istedetfor at stride fremad til det Fuldkomnere, vedblive de at bede om og søge efter den første Kjærlighed, hvilket de i Sandhed ikke behøvede, dersom de vare fødte af Gud; da vilde deres Sti skinne klarere og klarere, indtil den fuldkomne Dag. Vi forvente ikke, at vore nylig ankomne Brødre og Søstre skulle kunne forstaae Guds Veie og hvad der vedkommer hans trofaste Folk i Zion i samme Grad som hine, der have været her i flere Aar, førend de have havt tilstrækkelig Leilighed til praktisk at lære, hvad der kan læres i religiøs, moralsk, politisk og enhver anden Henseende.

Jeg troer det var igaar jeg talte med en Mand fra Weber, som fortalte, at der var kommen en fremmed Kjøbmand til hiin Egn og ønskede at opkjøbe alt Kornet til den Priis, han selv bestemte. Da han erfarede, at han ikke kunde kjøbe det til sin egen Priis, begyndte han at skjelde og sagde, at Folket var nogle fordømte Brighamiter. Jeg gjorde mig særdeles Umage for at faae ham til at forstaae, at det var et af mine største Hjertens Ønsker, at Folket i dette Terretorium vilde blive Brighamiter nok til at forstaae, hvorledes de skulde beholde Brød for sig selv og sine Børn, uden at sælge det til en Spotpriis til Fremmede.

Vi have været i disse Dale i femten Aar. For tretten Aar siden byggede vi Tiende-Forraadshuset og de tilgrændsende Bygninger; fra hiin indtil denne Tid have Rummene i hiint Forraadshuus med faa Undtagelser været fulde med Hvede, og vi have kunnet føde de Fattige; naar Emigrationer ere komne ind om Efteraaret, have vi indtil nu kunnet forsyne dem med Brød, og vi have tillige havt Noget i Missionsfondet til at understøtte de Familier, hvis Mænd have været udsendte til Nationerne for at prædike Evangeliet. Jeg har undertiden yttret, at om den Tid skulde komme, da Hveden vilde bringe Guld ind i dette Terretorium, vilde Forraadshuset ikke vorde saa rigeligen forsynet som forhen; men I have aldrig hørt mig sige, at Gud vilde tillukke Himmelen og bringe Hungersnød over os, endskjøndt man har berettet, at jeg har sagt saa. Der vil vorde Hungersnød, dersom vi ikke gjøre ret og søge at afvende den. Vor rige Afgrøde kommer fra Gud, og det tilkommer os derfor at betale Herren sit, og ikke gjøre, som Nogle have gjort, nemlig forsømme denne Pligt, fordi de ved at sælge deres Hvede og andre Produkter kunne erholde Penge og Guld.

Hører derfor, o I Guds Folk, bring ind Eders Tiende og Eders Offringer i

Herrens Forraadshuus, da ville vi undgaae hans tugtende Haand og vorde bevarede fra vore Fjender; i modsat Fald kunne vi forvente en Trængselstid. Vi behøve de nødvendige Midler til at udsprede Evangeliet, indsamle Israel, bygge Templer og til at understøtte Enker og Faderløse, hvis Mænd og Fædre ere i den tause Grav. Dersom vi beholde i Kirkesamfund Saadanne, som ikke ville afgive af deres Formue til de Fattiges Underholdning, maae vi tilligemed dem modtage den Almægtiges Tugtelse. De maae enten udkastes fra os ligesom Salt, der har mistet sin Kraft, eller ogsaa opfylde den Lov, Gud har paalagt os med Hensyn til Tiende. (See Lærdommens og Pagtens Bog, Side 228, 230 og 303).

(Fortsættes)

Tale af Ældste Orson Pratt

af de tolv Apostlers Qvorum, ved Indvielsen af en ny Forsamlingssal i Paddington i London.

(Fra „Millennial Star.")

Det er mig en stor Glæde at vide, at dette Sted nu er indrettet til Gudsdyrkelse, og at det ganske og alene vil blive benyttet af de Hellige. Gud boer ikke i urene Templer; de Steder, hvor han dyrkes, skulde holdes hellige. Det samme skulde ogsaa skee med dem, der indgaae Pagt med Gud; deres Legemer skulde holdes hellige. „Vide I ikke," siger Apostelen, „at I ere den Hellig-Aands Tempel?"

Formedelst Lydighed til Evangeliets Fordringer ere vi blevne berettigede til Guds Aand, og Jesus vil tage sin Bolig i os. Ikke at Gud eller Jesus vil boe personlig i os. Nei, intet naturligt Menneske kan udholde deres Nærværelse, medmindre det er iklædt Guds Herlighed. Den Hellig-Aand er en Deel af Guddommen, og det er ved sin Aands Nærværelse, at Gud boer i os. Denne Aand er af Guds Natur og gjør os deelagtige i hans Egenskaber; det er i denne Forstand, at Gud er i os. Den Aabenbaring, der omtaler denne Gjenstand, siger: „Jeg er i Eder og I udi mig, saafremt I have annammet mig." Ikke at vi have modtaget Fylden af de Fuldkommenheder og Egenskaber, som tilhøre den Hellig-Aand, men saavidt vi ere blevne Gud lige formedelst denne Aands fornyende Indflydelse og gjorte til nye Skabninger i Forhold til vor Fremskriden, saa er Gud i os, og vi ere beredte til at nyde alle Ting, som tilhøre hans Rige.

Da Jesus var her paa Jorden, bad han for sine Disciple, at „de maatte blive Eet, ligesom han og Faderen vare Eet, at Verden maatte troe." Han meente ikke, at flere Personer skulde blive Eet, men at de maatte blive Eet i Lys og Forstand, Eet i Sandhed, fyldte med den samme Kundskab og Magt. Det var i denne Henseende han ønskede dem at blive Eet. Det er derfor vore Legemer ere den Hellig-Aands Templer, at vi maatte blive Eet, og det er Aarsagen, hvorfor det er nødvendigt at holde os selv ubesmittede;

thi dersom vi ere blevne oplyste af hans Aand og nyde Guds gode Ting og da tillade os at blive besmittede, vil Aanden forlade os. Hvorfor? Den vil ikke boe i uhellige, kjødelige Tabernakler; nei ikke mere end i et Tempel, som er gjort med Hænder, og hvori der er begaaet Synd. Herren vil forlade et saadant Tempel — saaledes ogsaa med os. Dersom vi ville have ham til at tage sin Bolig i os, maae vi ikke give efter for Synd; vi maae ikke prøve hvor nær vi kunne komme den uden at overtræde. Nei, vi maae blive standhaftige og ubevægelige i Sandheden og bestandig vedblive at vandre paa den lige og trange Sti, som fører til evigt Liv.

Nogen maatte spørge: „Antag, at jeg begik Synd, maatte jeg da opgive at prøve paa at overvinde den?“ Nei, dersom I omvende Eder af Eders ganske Hjerter, naar I komme frem og blive døbte, ville I blive tilgivne. Men I maae omvende Eder — at tænke han vil tilgive Eder uden Omvendelse, vilde ikke gjøre det; der maa være en virkelig, gjennemgribende Omvendelse. Hvad er Omvendelse? Den er ikke alene en Bekjendelse for Herren, men en Forsagelse af Synden. Medmindre I gjøre dette, vil Herren ikke udslette den. Dersom I forsage Synden, vil der blive en gjennemgribende Forbedring, og „den, der bekjender sine Synder og forsager dem, skal blive tilgiven.“

Undertiden synde vi ikke alene mod Gud, men ogsaa mod hverandre ved at bagtale vor Næste. Dette er en Uret, som vi ikke alene have at bekjende for Herren, men ogsaa for det forurettede Individ, sigende: „Vi ere bedrøvede, vi ville ikke gjøre saa mere.“ Antag, at I gik til Herren og ikke til den forurettede Person, vilde Herren antage Eders Bekjendelse? Nei, I maae gaae til den, I have fornærmet. „Derfor, naar Du bringer din Gave til Alteret, og kommer der ihu, at din Broder har Sag imod Dig, saa forlad din Gave ved Alteret, og gaae bort; forlig Dig først med din Broder, og kom derefter og offre din Gave.“ Dette vil være et Offer af Eders Følelser; Eders Broder vil see, at I ere ydmyge, og han vil, dersom han er et godt Menneske, have Medlidenhed med og tilgive Eder, hvorpaa Tillid vil blive gjenoprettet mellem Eder, og I ville blive Venner.

„Men,“ siger En, „antag, at min Broder har syndet, har jeg da ikke Ret til at tale Ondt om ham?“ Nei, ikke mere da end om han ikke havde syndet. „Hvad,“ vil Du spørge, „bør jeg gjøre? Maa jeg ikke hviske til En og Anden for at de kunde tage sig iagt for ham?“ Jeg vil sige Eder, hvad I have Ret til at gjøre: Gaaer og stræber at vinde ham tilbage, siig ham i en ydmyg Aand, hvori han har gjort uret; dersom han endnu forhærder sit Hjerte, har Du dog ingen Ret til at udbasune ham paa Tagene. Dersom Du vil gjøre noget Mere, skal Du tage En eller To med Dig, at I kunne arbeide med ham; da vil der være to eller tre Vidner, men det er ikke deres Pligt at bagtale den, som har gjort uret. Nei. Authoriteterne skulde gjøres bekjendte med det Onde, og de skulde behandle ham. Dersom han endnu forhærder sit Hjerte, og han ikke vil omvende sig, skal Menigheden opløfte sine Hænder mod ham, saa at det Onde maa blive udryddet fra dens Midte.

Og nu vil jeg tale lidt om Lærernes Pligter. En Greens Præsident beskikker visse Mænd til at fungere som Lærere og Diakoner — de kunne være af de Halvfjerds eller Ældster, men de kunne udøve det mindre Præstedømmes Pligter og gaae frem og undervise de Hellige. Hvilke ere deres Pligter? „Lærernes Pligt er at

vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem og styrke dem og see til, at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser, ei heller Løgn, Bagvadskelse eller ond Tale." De bør besøge de Helliges Familier for at paasee, at der ikke er nogen Overtrædelse iblandt dem, og dersom der er nogen, er det deres Pligt at rykke den op med Rod; thi dersom Saadant existerer formedelst deres Forsømmelse, ere de ansvarlige derfor, og Synden vil hvile paa dem. De skulde ikke gaae efter en vis fastsat Regel, ei heller skulde de altid forud overtænke, hvad de skulde sige, men de skulde handle efter den Hellig-Aands Veiledning. Ingen er uden denne Aand skikket til at virke som Lærer, hvormegen Lærdom han end maatte være i Besiddelse af; men naar han er fyldt af den, ville de Hellige blive underviste og opbyggede; de, som ikke gjøre ret, ville føle en Hjertebanken, naar Læreren kommer. De ville sige i deres Hjerter: „O, hvor gjerne vilde jeg ønske, han maatte blive hurtig færdig! Hvor gjerne vilde jeg ønske, han ikke vilde gjøre mig mange Spørgsmaal, for at jeg ikke skulde blive røbet;" men formedelst den Hellig-Aand kan det Onde blive bragt for Lyset og udryddet af Eders Midte. Dette er Aarsagen, hvorfor I behøve denne Aand. I skulde søge til Herren for at faae Kraft, saa at I maatte blive istand til at tale Trøstens Ord til de Hellige, som ere stedte i Sorg, og om de ere prøvede og fristede, I da maatte være istand til at lære dem, hvorledes de kunne vinde Seier.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

Vi have modtaget Efterretninger fra Utah baade ved „Deseret News" og private Breve. Tilstanden var god i Territoriet; Indhøstningen gunstig, og Afgrøden tilstrækkelig baade for Indvaanerne og de Fremmede, som i tusindviis tage igjennem og for en kortere eller længere Tid opholde sig der. Men paa Grund af Papiirpengenes (Greenbacks) lave Cours afholdtes den 17de August en Convention i Saltsøstaden, hvor Delegerede fra ethvert Distrikt i Territoriet mødte og kom overeens om en vis fastsat Priis for Kornvarer og Fødemidler, som for Eftertiden skulde betales i Guld eller Sølv, for at undgaae det uhyre Tab i Handel og Omsætning, som ellers vilde paafølge, hvis man lod sig nøie med de næsten værdiløse Greenbacks. Præsidentskabet og flere af de Tolv have i Sommerens Løb besøgt de fleste Steder og Nybyggere, givende Folket vise og gode Raad, hvilke, dersom de følges, ville paaskynde Folkets Udvikling baade timelig og aandelig.

Vor Emigration var lykkelig og vel kommen ind, uden at have lidt nogen Overlast af de omstreifende Indianere, og den regelmæssige Postgang er atter gjenoprettet.

Conferencemøder.

Den 16de forrige Maaned havde vi det Privilegium at overvære en Conference i Aarhuus tilsammen med Ældsterne Winberg, Jørgensen, det arbeidende Præstedømme og en Deel af de Hellige; ligeledes i Veile den 23de for Fredericia Conference, hvor Ældste Pegau præsiderer, og i Odense den 30te for Dernes Conference, over hvilken Ældste Jonassen har Varetægt. Paa alle disse Steder fandt vi, at Evangeliets Aand, uagtet de meer eller mindre trykkende Forhold, der paa Grund af den ulykkelige Krig have fundet Sted i hine Egne, var levende og kraftig hos de trofaste Hellige, som, agtende paa Tidens Tegn og Prophetiernes Opfyldelse, havde bevaret deres Tro og levet i Bevidstheden om at Israels Gud er mægtig til at bevare dem igjennem alle Storme og Omvæltninger, som monne skee iblandt Nationerne. Det bedste Haab næredes om Evangeliets Fremgang; og idet vi udtrykke vor Tilfredshed med Præstedømmets og de Helliges Bestræbelser i at udsprede Guds Riges Grundsætninger baade i Lære og Levnet i den forbigangne Tid, gjentage vi vor Formaning og Opmuntring til dem, ufortrødent at stride frem paa Sandhedens Bane, og ikke spare Umage eller Midler for at fremme Guds Sag paa Jorden til Frelse og Forløsning for os selv og vore Medmennesker.

Ankomst af Ældste.

Den 2den dennes havde vi den Glæde at modtage vor elskelige Zions-Broder Ældste John Sharp jun., som af Præsident Wells er bestemt til at arbeide i denne Mission; han har forhen arbeidet i Skotland i 15 Maaneder. Vi ønske ham af ganske Hjerte velkommen, og vide, at han vil vorde til stor Velsignelse for de Hellige, til hvilke vi anbefale ham.

Beskikkelser.

Ældste John Sharp jun. er herved beskikket som omreisende Ældste i Sverrig.

Ældste W. F. O. Behrmann er beskikket til at bestyre Fredericia Conference.

Ældste G. Pegau er beskikket som omreisende Ældste at prædike Evangeliet i Jylland.

C. Widerborg,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Joseph Smiths Levnetslob.

Novbr. 1839. (Fortsat fra Side 46.)

Efter Opgivelsen af Dewitt og „Mormonernes" Flugt fra Carroll, henvendte en Sashiel Woods sig til Pøbelen og raadede dem til at tage deres Kanon og marschere til Davies County og uddrive „Mormonerne" derfra og lægge Beslag paa deres Jorder og andre Eiendomme, idet de sagde, at „Mormonerne" kunde ikke vente nogen Beskyttelse af Loven, hvilket de nylig havde seet. De begyndte derpaa deres Marsch fra Carroll til Davies og førte den Kanon med sig, som de havde faaet fra Jackson. Paa Veien tilfangetoge de to „Mormoner," tvang dem til at kjøre paa Kanonen under alskens Spot, eftersom de droge frem, og fortalte dem, at de just vare i Begreb med at gaae og uddrive „Mormonerne" fra Davies til Caldwell, og fra Caldwell til Helvede, samt at de ikke skulde finde nogen Pardon uden ved Kanonens Munding. Man sagde, at Pøbelen paa denne Tid talte omtrent fire hundrede Mand.

„Mormonerne" henvendte sig i denne Nød ifølge Missouris Love til Hr. King, Fredsdommer i hiint Distrikt, for at faae Beskyttelse og Hjælp af Lovens Embedsmænd. Dommer King gav, ifølge hvad der sagdes og som de troede, Order til Generalmajor D. R. Atchison at sammenkalde Militsen for at beskytte „Mormonerne" mod Pøbelens Raseri. General Atchison gav derpaa Order til Brigade-Commandørerne Parks og Doniphan. Ifølge ovennævnte Ordre ankom General Doniphan den 18de October 1838 til Far West, en „Mormonlandsby" i Caldwell County, med en liden Afdeling af Militsen. Efterat han havde været der i to Dage, afskedigede han sit Compagni og sagde til „Mormonerne," at Grunden, hvorfor han gjorde det, var, at hans Mandskab havde de samme Følelser som Pøbelen, og at han derfor ikke kunde stole paa dem. Kort derefter kom ogsaa General Parks til Far West, og han afskedigede ligeledes sine Folk. Ved denne Tid marscherede Pøbelen fra Carroll til Davies. Medens General Doniphan var i Far West, raadede han „Mormonerne" til selv at oprette et Compagni Milits for at beskytte sig, og han fortalte dem, at en Cornelius Gilliam var ifærd med at organisere en Pøbelhob for at ødelægge deres Stad, og tillige raadede han dem til at udstille Vagter for at iagttage Pøbelens Bevægelser. Ligeledes raadede han dem til at oprette et Compagni og sende det til Davies for at hjælpe deres Brødre imod den Pøbel, som var marscheret derhen fra Carroll. Dette gjorde „Mormonerne;" de samlede et Compagni paa omtrent tredsindstyve Mand, som droge til Diahmann. Da General Parks, som før bemærket, ankom til Far West og erfarede, at General Doniphan havde afskediget sine Folk, blev han meget misfornøiet. Den samme Aften, paa hvilken General Parks, som forhen sagt, opløste sit Compagni, reiste han til Diahman for at erfare, hvad Pøbelen gjorde der, og for om muligt at beskytte „Mormonerne."

„Da General Parks var ankommen til Davies, erfarede han, at Pøbelen havde begyndt sit Værk der den 20de October 1838. De begyndte med at sætte Ild paa et Huus, som tilhørte en Mand, der var reist til Tennesee i Forretninger og efterlod sin Kone hjemme med to smaae Børn. Da Huset var nedbrændt, maatte hans Hustru med sine to smaae Børn

vandre tre Miil i Sneen, førend hun kunde naae et Tilflugtssted, og maatte derhos bære Børnene hele Veien, ligesom hun ogsaa maatte vade over Grand River, der var tre Fod dyb. Pøbelen nedbrændte ogsaa samme Aften syv andre Huse og brændte og ødelagde al den Eiendom, de fandt for godt. Den næste Morgen spurgte Oberst Lyman Wight, en Officeer i Militsen, General Parks, hvad der var at gjøre, eftersom han nu saae, hvilken Fremgangsmaade Pøbelen var bestemt paa at følge. General Parks svarede, at han (Wight) skulde tage et Compagni og lade det komme til en Træfning med Pøbelen, og at han vilde være ansvarlig for denne Handling, idet han sagde, at de ikke kunde faae Fred med Pøbelen, førend de fik tugtet den.

„I Lydighed til hans Befaling blev David W. Patten snarest muligt beordret med hundrede Mand under hans Commando at møde Pøbelen, eftersom den var i Anmarsch fra Carroll, for at beskytte Indbyggerne og for at samle de „Mormoner," der vare adspredte i Countyet og ubeskyttede, og bringe dem til Far West, og dersom Pøbelen modsatte sig, maatte han kjæmpe imod den. Det Compagni, som stod under Pattens Commando, var tildeels det samme, som efter General Doniphans Befaling var reist fra Far West for at beskytte Indbyggerne i Davies. Da Patten gik imod Pøbelen, flyede de for ham og efterlode deres Kanon, som han tog i Besiddelse. Pøbelen adspredte sig; Patten med sine Mænd vendte tilbage til Davies County og efter nogle faa Dages Forløb til Far West. Det antoges nu, at Vanskelighederne vare tilendebragte; men tvertimod al Forventning ankom nogle Sendebud til Far West den 23de October og underrettede Indbyggerne om, at en Deel bevæbnede Mænd havde viist sig i den sydlige Deel af Countyet, og at de vare ifærd med at nedbrænde Huse, ødelægge Eiendomme og true „Mormonerne" med Døden, dersom de ikke forlode Countyet næste Morgen inden Klokken ti eller opgave deres Religion.

„Omtrent ved Midnatstider kom et andet Sendebud med en lignende Beretning. Patten samlede omtrent tredsindstyve Mand og drog frem til Skudpladsen for Urolighederne for om muligt at beskytte „Mormonernes" Liv og Eiendom. Ved sin Ankomst til Nærheden af det Sted, hvor den første Forstyrrelse var begyndt, erfarede han, at Pøbelen var gaaet til et andet nærliggende Sted for at fortsætte deres Plyndringer og Vold. Da han havde marscheret en kort Veilængde, traf han uventet paa en Pøbelleier. De Vagter, som Pøbelen havde udstillet, fyrede paa ham og dræbte en af hans Mænd. Patten angreb da Pøbelen, og efter nogle faa Salver adspredte den sig og flygtede, men Patten blev dræbt tilligemed en anden af hans Mænd. Efter denne Træfning og Pøbelens Flugt vendte Pattens Compagni tilbage til Far West. Beretningen om det Forefaldne foraarsagede en stor Ophidselse iblandt Folket, der bragtes til at troe, at „Mormonerne" vare Oprørere imod Loven, hvorimod de ovennævnte Kjendsgjerninger vise, at de vare et forurettet Folk, som forsvarede deres Personer og Eiendom.

„Ved denne Tid udstedte Statens Gouvernør en Order til General Clark at samle nogle tusinde Mand og marschere imod „Mormonerne" og drive dem fra Staten eller „udrydde dem." Generalmajor Lucas og Brigadegeneral Wilson samlede ligeledes tre eller fire tusinde Mand, og med denne store Troppestyrke begyndte de deres Marsch og ankom til Far West. Efter dem marscherede General Clark med en anden Troppeafdeling.

„Imidlertid havde „Mormonerne" ikke

hørt Noget om disse uhyre Forberedelser, og saa langt fra at tænke, at en bevæbnet Magt efter Statens Ordre skulde føre Krig imod dem, forventede de daglig, at Gouverneuren skulde udsende en Troppestyrke, for at beskytte deres Liv og Eiendom for Pøbelen.

„Da denne store Magt viste sig, sendte „Mormonerne," der vare fast bestemte paa Fred, dem et Sendebud imøde i flere Miles Afstand for at forvisse sig om Aarsagen, hvorfor en bevæbnet Skare marscherede imod dem, og hvad de kunde vente af den. De gave ikke noget tilfredsstillende Svar, men vedbleve at marschere henimod Far West. Strax efter deres Ankomst kom en Mand, der bar et hvidt Flag, fra deres Leir. Han blev spurgt om sit Ærende; han besvarede Forespørgslen med at sige, at de ønskede tre Personer ud af Far West, førend de udryddede de øvrige. Hine Personer negtede imidlertid at gaae, og han gik tilbage til Leiren igjen. Han blev fulgt af General Doniphan og hans hele Brigade, der marscherede til Staden Far West i Slagorden. Indbyggerne i denne Stad dannede ligeledes en Slagorden lige foran Doniphans Tropper, der efter hans Befaling først gjorde Holdt og derpaa trak sig tilbage. Natten faldt paa og hindrede Partiernes Sammenstød.

„Den næste Dag henimod Aftenen bleve „Mormonerne" officielt underrettede om, at Statens Gouverneur havde sendt denne store Troppestyrke imod dem for at udrydde dem eller fordrive dem fra Staten. Saasnart „Mormonerne" erfarede, at denne Befaling var stadfæstet af Statens Gouverneur, bestemte de sig til ikke at gjøre Modstand, men underkastede sig Statens Autoriteter, hvor tyrannisk og uretfærdig Udøvelsen af hiin Myndighed end maatte være.

„Anførerne for Missouri-Militsen ved Far West sendte et Bud til Staden, og forlangte en Sammenkomst i deres Leir med fem af „Mormonernes" Hovedmænd, samt indgik Borgen for deres sikkre Tilbagevenden næste Morgen Klokken otte. Da de antoge, at de vare indbudne for at samtale om og modtage Fredsbetingelser, og de tillige troede de havde Borgen for deres Sikkerhed, gik Lyman Wight, George W. Robinson, Joseph Smith jun., P. P. Pratt og Sidney Rigdon henimod Militsens Leir. Men inden de vare ankomne til den, bleve de omringede af hele Troppestyrken, og efter Befaling af General Lucas satte under Vagt og førte til Leiren, ligesom der blev sagt dem, at de vare Krigsfanger. Et Krigsraad blev afholdt hiin Nat, og de bleve uden at blive forhørte og uden det allermindste Beviis dømte til at skydes næste Morgen.

„Udførelsen af denne grusomme Befaling blev forhindret ved General Doniphans kjække Indsigelse. Han stemplede denne Handling som et koldt, blodtørstigt Mord og trak sin Brigade tilbage. Denne General Doniphans ædle Bestemthed forhindrede Fangernes Mord. Det er her værd at bemærke, at sytten Præster af forskjellige Troesbekjendelser vare med i dette Krigsraad og stemte til Gunst for Domfældelsen.

„Den næste Morgen bleve Fangerne under stærk Bevogtning førte til Independence i Jackson County, og efter en Uges Ophold der bleve de førte til Richmond, hvor General Clark da var med sine Tropper. Her blev et Forhør afholdt af Dommer King, hvilket varede fra den 11te til den 28de November, medens de fem Fanger bleve holdte i Lænker, og omtrent halvtredsindstyve andre „Mormoner," tagne i Far West, vare sammenstuvede i et ufuldendt Raadhuus uden Tag. I dette Skinforhør bleve de Anklagede af en bevæbnet Magt forhindrede fra at benytte

Vidner til deres Forsvar. De bleve af deres Sagførere raadede til ikke at bringe Vidner, hvilket kunde bringe deres Liv i Fare eller foraarsage deres Uddrivelse fra Countyet, og altsaa bleve ingen Vidner afhørte til deres Gunst, men alene imod dem.

„I dette Forhør blev der gjort dem en stor Mængde Spørgsmaale angaaende deres religiøse Meninger. Forhørets Afgjørelse var, at Fangerne som skyldige i Forræderi skulde sendes tilbage til Fængslet.

„De ansee det ikke for nødvendigt at opregne alle deres Lidelser i et fire Maaneders mørkt Fængsel, hvor de hensadde alene gjennem den kolde Vinter, udsatte for Mangel; dette lader sig bedre fatte end beskrive. I den paafølgende April Maaned bleve Fangerne sendte til Davies for at forhøres; de bleve da atter beskyldte for Forræderi, og der bestemtes, at de skulde sendes til Boone Countyes Retsdistrikt. Medens de vare paa Veien derhen, undkom Fangerne og flygtede til Illinois.

„At det var dem tilladt at flygte, er udenfor al Tvivl. Sandheden er, at Indbyggerne i Staten Missouri vare blevne skamfulde over deres Adfærd imod „Mormonerne," og som de meente bedst at komme ud af deres Forlegenhed derved, gave de Fangerne Leilighed til at undkomme. Som Beviis herpaa kan anføres, at Fangerne siden den Tid bestandig have boet offentligt i Staten Illinois, og Authoriteterne i Missouri have aldrig gjort nogen Fordring paa deres Udlevering. Kunde der nogensinde antages, at Indbyggerne i denne Stad vilde med Rolighed see paa, at et Parti iblandt deres Medborgere gjorde sig skyldige i Høiforræderi, uden at gjøre den mindste Bestræbelse for at straffe de Skyldige, som boede offentligt i en tilgrændsende Stat? Er ikke dette et stiltiende Beviis? De vidste, at „Mormonerne" vare uskyldige, og Indbyggerne i Missouri dem, der havde Uret.

„Vi ville igjen vende tilbage til General Lucas Operationer foran Far West. Vi behøve imidlertid kun at sige, at Gouvernør Boggs's Uddrivelsesordre blev fuldkommen udført. Efterat ovennævnte Individer vare blevne fængslede, udleverede alle „Mormonerne," omtrent fem hundrede i Antal, deres Vaaben til Militsen uden nogen Modstand. De flyede nu i enhver Retning — Qvinder og Børn — midt om Vinteren, og mærkede deres Fodtrin med Blod under deres Flugt fra Staten Missouri.

„Gouvernørens Ordre lød, at de skulde drives fra Staten eller ødelægges. Mellem Plyndringen af Far West og Efteraaret forlode omtrent femten tusinde Sjæle deres Hjem, deres Eiendom og deres Alt, tvungne dertil af deres bevæbnede Forfølgere; i Mangel af enhver Livets Nødvendighed og med blødende Hjerter søgte de et Tilflugtssted i Staten Illinois, hvor de nu boe.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Den 30te forrige Maaned blev Fredstraktaten mellem Danmark paa den ene Side og Preussen og Østerrig paa den anden undertegnet af vedkommende Befuldmægtigede. De vigtigste Betingelser for Freden ere: Danmark afstaaer: Slesvig, Holsteen og Lauenburg til de tydske Stormagter, der forbeholder sig Ret til at træffe de nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til disse Hertug-

dømmer; Danmark skal tilbagelevere de Skibe, det har taget under Krigen eller erstatte deres Værdi, hvorimod Hertugdømmerne overtage deres Andeel af den danske Statsgjæld og erstatte Preussen og Østerrig Krigsomkostningerne. Det danske Rigsraad er nu samlet for at discutere om og undertegne Freden. De fjendtlige Tropper i Jylland have tildeels begyndt at trække sig sydpaa, men ville ikke forlade Landet forend Ratificationerne ere blevne udvexlede.

England. Heftige Storme have i Slutningen af forrige Maaned hjemsøgt de skotske Kyster og anrettet store Ødelæggelser. Navnlig have Fiskerleierne lidt betydeligt. Alene paa en liden Kyststrækning ere 26 Mænd omkomne, hvorved mange Familier ere blevne berøvede deres Forsørgere. Fra Edingburgh meldes om mange Skibbrud. To Skibe ere gaaede under med Mand og Muus. Det ene af dem var en Brig, der førte Navnet „Napoleon.“ Den var af Stormen bleven kastet ind mod Klipperne i St. Andrews Bugten, hvor den senere blev bemærket fra Kysten. Der gjordes flere forgjæves Forsøg paa at redde Besætningen. Man kunde fra Land skjelne sex Mennesker ombord paa Briggen. Et af dem styrtede sig i de rasende Bølger for at svømme iland, men kun et Øieblik formaaede han at kjæmpe imod de stærke Bølger; han sank for aldrig mere at komme levende op. Ikke længe efter sank Skibet med hele sit Mandskab. — Stormene have imidlertid ikke alene foraarsaget Strandinger, men ogsaa bevirket store Oversvømmelser. Floden Tweed stod næsten ti Fod over sædvanlig Vandstand. En Mængde Korn og Træer ere blevne ødelagte og flere Broer ere styrtede sammen. Tyne var stegen tolv Fod.

Preussen. En meget stor Ulykke har for nogen Tid siden tildraget sig i en Kulgrube ved den lille preussiske By St. Ingbert. Katastrophen, hvorved over 40 Mennesker omkom, tildrog sig om Morgenen, kort efterat Bjergfolkene havde betraadt Gruben, som strakte sig omtrent 40 Favne ned i Dybet. Noget Bestemt kan man ikke paavise med Hensyn til, hvorledes Ulykken er opstaaet, imidlertid er det dog en almindelig Mening, at Folkene have begivet sig til det farlige Punkt uden Sikkerhedslampe. Efter Explosionen var der i de nærmeste Gruber faldet Kul og Grus ned i en Omkreds af næsten 20 Favne. De Dræbte vare skrækkeligt lemlæstede; mange kunde, da de vare blevne udgravede, kun kjendes paa Gjenstande, de havde hos sig, og ikke blot Arbeiderne i Gruberne omkom, men ogsaa flere Mænd, som vilde ile til Hjælp, bleve qvalte. En Fader mistede sine tre Sønner, en Kone med ni Børn sin Mand, af to Personer var Hovedet aldeles afrevet.

Rusland. Den siberiske Pest. En svensk Læge, der paa Regjeringens Befaling har foretaget en Reise til Rusland for at undersøge den siberiske Pest, beretter, at i et eneste af de angrebne Distrikter bortrev Sygdommen 71 Mennesker, 8,570 Heste, 1,349 Stkr. Qvæg, 1,578 Faar og en Hund. I Begyndelsen, da Sygdommen indtraadte, døde næsten Alt, hvad den angreb, og Bønderne hverken kunde eller turde begrave de døde Dyr, men kastede dem i Floden, hvor mellem 2 a 300 Kadavere paa eengang flode med Strømmen og udbredte Sygdommen videre.

Ostindien. For nogen Tid siden har der i Ostindien raset en forfærdelig Orkan, i hvilken 110 Skibe skulle have lidt Skibbrud og 12,000 Mennesker være omkomne. Den anrettede Skade anslaaes til 200 Millioner Fr. Et stort Kvarteer af Staden Kalkutta er oversvømmet, og flere langs Floden liggende mindre Byer ere satte under Vand.

Amerika. Udfaldet af Valgene til Medlemmer i Congressen i de fire nordamerikanske Stater: Ohio, Pennsylvanien, Indiana og Maryland vidne om, at det republikanske Parti vil seire over det demokratiske ved det forestaaende Præsidentvalg, og at Lincoln vil blive gjenvalgt, om end ikke med nogen betydelig Majoritet. Paa Krigsskuepladsen træffer Grant Forberedelser til at fortsætte sin offensive Bevægelse mod Richmond. Mead og Butler indtage endnu stedse deres tidligere Stillinger. Det bekræfter sig, at den sidstnævnte General har tilføiet de Konfødererede et Nederlag, da de vilde gjenerobre deres tabte Forskandsninger. Sheridan har atter vundet en Seier i Shenandoadalen, som han dog forlader for at marschere til Mellemvirginien, hvor han vil udføre en Diversion til Gunst for General Grant. General Sherman har trængt Hood tilbage ved Allatoona. Man vil tillige vide, at den i Arkansas staaende Magruder har gjort et Indfald i det sydostlige Missouri for at indhente Price. Admiral Farragut forbereder sig til at begynde Operationerne mod Wilmington, og Alt bebuder, at Nordstaterne ville fortsætte Vinterfelttoget med Kraft, saalænge som Veirliget blot nogenlunde tillader det.

Imellem Brasilien og Montevideo er der udbrudt Fjendtligheder.

Blandinger.

Mærkeligt Forhold af Fødte. I det lille Sogn Uvelse ved Slangerup i Danmark er der fra indeværende Aars Nytaarsdag og indtil 27de October fødte tolv Drenge og eet Pigebarn.

Europas syv største Kirker kunne rumme følgende Antal Tilhørere: St. Peterskirken i Rom 54,000; Domkirken i Milano 37,000; St. Paulskirken i London 25,000; Sophiemosken i Constantinopel 23,000; Notre Dame i Paris 21,000; Domkirken i Pisa 13,000, og St. Marcoskirken i Venedig 7,000.

Finlands Handelsflaade bestaaer ialt af 516 Fartøier af 68,278 Læsters Drægtighed. Den Stad, der har den største Handelsflaade, er Wiborg med 9,180 Læster og 128 Fartøier; derefter følger Braheståd med 42 Fartøier og 8,423 Læsters Drægtighed, og Uleåborg med 38 Fartøier af 7,941 Læsters Drægtighed. Landets største Skib er paa 579 Læster og hjemmehørende i Uleåborg. Finlands største Skibsrheder eier 18 Fartøier af 3,977 Læsters Drægtighed. Dampskibsflaaden bestaaer af 40 større og mindre Fartøier af 850 Læsters Drægtighed og med 1,657 Hestes Kraft.

Den, som udsælger en Tønde Brændeviin, udsælger ogsaa en Deel Hovedpine, Slagsmaal, huuslig Trætte og Indelukkelser i Hullet.

Den engelske Avis „Londontimes" siges at have den uhyre Indtægt af omtrent 120,000 Rdl. ugentlig eller 6 Millioner aarlig.

En Irlænder, der havde anlagt Sag imod sine tre Sønner for Overfald, sluttede sin Anklage saaledes: „Den eneste af mine Børn, der viser mig nogen

virkelig sønlig Kjærlighed, er min yngste Søn Larry, thi han slaaer mig aldrig, efterat jeg er falden om."

Adresser.

H. Jorgensen,
Klostergade Nr. 807, 1ste Sal.
Aarhuus.

George. W. Gee,
Drottninggatan Nr. 86.
Stockholm.

G. M. Brown,
Munkedamsveien Nr. 17,
Peppervikeu, Christiania.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.